

Kim Komljanec:
1500 LAJKOV

Always come back to your centre.

OSEBE

Eva, petnajstletnica

Evica, Evin otroški alter ego, blazina z obrazom in kitkami, tudi senčna figura

Evita, Evin odrasli, ženski alter ego (kakor si ga sama predstavlja), plakat in senčna figura, tudi Evin odsev v ogledalu.

Mama (Neva), človeška razvalina

Danijel, Evin sošolec, na poti samospoznanja

Jaša, Evin in Danijelov sošolec, športnik

Larisa, Evina in Danijelova sošolka, malo preveč fokusirana

Učitelj Gregorin, zaskrbljen

Oče (Martin), malo odsoten

Večina dogajanja je postavljenega v Evino sobo, kjer Eva vstopa v virtualni svet komunikacije z drugimi dramskimi osebami preko sodobne tehnologije (kratka tekstovna in vizualna sporočila, telefonski pogovori ipd.). V svoji sobi Eva konkretizira dva nasprotujoča si pola svoje osebnosti, in sicer Evico, otroški pol, ki temelji na Evinih izkustvih, ter Evito, odrasli pol, ki je plod Evine domišljije in pričakovanj od in do same sebe. Evico predstavlja blazina v obliki deklice s kitkami, Evito pa plakat pevke s poudarjenimi ženskimi telesnimi atributi oziroma občasno tudi Evin lastni odsev v ogledalu. Komunikacijo s tema dvema poloma Evine osebnosti je možno uprizoriti kot animacijo predmetov, kot senčno gledališče, s pomočjo video animacije in projekcije v živo, z igralsko interpretacijo Evinih osebnosti polov kot samostojnih likov ali pa še kako drugače. Možna pa je tudi kombinacija več različnih uprizoritvenih pristopov.

Besedilo je nastalo v prostorih Vodnikove domačije v Ljubljani. Vsem, ki tam delajo, se za to priložnost iskreno zahvaljujem. Za nastanek tega (in še katerega mojega) besedila pa dolgujem zahvalo za neskončno potrpežljivost in podporo svojemu partnerju, dr. Davidu Modicu. HVALA, super si.

PRVI PRIZOR

Doma, v Evini sobi. EVA hodi gor in dol z učbenikom in se uči na pamet, kot lajna.

EVA: Videz površine je zelo pomemben, saj vpliva na vse ostale ...

Pogleda v učbenik.

EVA: Na vse ostale kaj? Aja. Na vse ostale naravne značilnosti.

Plink. Zapiska Evin telefon. Eva ga pogleda. Nato tipka.

EVA: Ha ha ha ... OMG, Larisa, ti si čisto nora, jasno da si ne moreš kupit roza kavbojk!

EVA odgovori z zgroženim emojijem in memom, ki odkimava.

Izza vrat se oglasi MAMA.

MAMA: A si spet v sobi?

EVA: Jaaa.

MAMA: Kdaj pa misliš it kaj na zrak?

EVA: Nimam zdaj časa.

Plink. Spet zapiska Evin telefon. EVA ga pogleda.

EVA (*zavpije mami*): Mama, kozmetičarki moram potrdit, a prideva na depilacijo.

MAMA: Ja, ja, kar potrdi, kdaj sva že naročeni?

EVA: V četrtek. Pa daj si že enkrat sama naloži ta app. Ne bom ti non stop jaz posojala telefona in te naročala.

MAMA: Ja, saj bom, no. Daj, samo še tokrat ji potrdi. Ob petih, ne prej.

EVA: Ob petih!? Ja, jaz nimam časa tako pozno! Ob šestih imam hip hop.

MAMA: Boš pa malo pohitela.

EVA: Ufff!

Eva vtipka odgovor: »Velja ob petih v četrtek.« Doda emoji roke s palcem navzgor. Nato odloži telefon in spet bere iz učbenika.

EVA (*bere*): Na površje nenehno delujejo notranje in zunanje sile ali en-do-gene in ekso-gene sile, zato je površje –

Plink. Spet zapiska Evin telefon. EVA ga pogleda in odloži. Nato spet pogleda v učbenik.

EVA: Zato je površje razgibano in se tudi nenehno spreminja, npr. s pretresi.
Kaj? Ne, ne s pretresi, s potresi ...

Evin telefon zazvoni. EVA dvigne. Kliče OČE.

EVA: Hej. ... Doma, učim se. ... Geografijo ... Ne, saj, kar povej ...

EVA zdaj pogleda proti publiki in nagovori gledalce z naslednjim monologom (telefon ima še vedno ob ušesu).

EVA: Hej. Ime mi je Eva. Petnajst let imam. Hodim v prvi letnik gimnazije. In ne, nismo se pred kratkim preselili sem. In ne, nisem na smrt bolna ali pa odvisna od kakšne droge, pa tudi nobeden iz moje družine ne. No, vsaj ne da bi jaz vedela. Za fotra se včasih res sprašujem ... In ne, nisem nesrečno zaljubljena ali pa kaj takega. Pač ... ne vem, ime mi je Eva in ... ne vem ... Pojma nimam, kaj naj bi zdaj rekla. Kdo sem? Se mi niti slučajno ne sanja. Kaj bom šla študirat? Ma daj, kje je še to ... Komaj sem lansko leto preživela, ko je bilo treba izbirat srednjo šolo; zdaj so mi že vsi za vratom , »kaj boš po poklicu«, »kaj boš šla študirat« ... Pa daj, kje je še to ... Vse bi mi morali bit že jasno, pa mi ni ... ne vem, zdaj naj bi kao že nekaj vedela o sebi. Kdo sem, pa to. Ali kaj? Ne vem ... kdo sem ... Kdo si pa ti? Kar en ... Jaz tudi ... kar ena ... kar ena ... Eva pač. Nimam zdaj časa o tem razmišljat. Dajte mi mir.

EVA se zdaj spet posveti očetu na drugi strani telefonske zveze.

OČE: Nono Frane, Evica, te prosi za pomoč s psom.

EVA: Kdaj?

OČE: Ne vem, kaj pa danes? Mja, ampak se imaš za učit. Mogoče jutri?

EVA: Ja, prav, no. Bom šla po šoli. Ampak ne mislim ostati na obisku, to mu kar povej.

OČE: Zakaj pa ne?

EVA: Ja, zato, ker ... kdaj si bil pa ti ta zadnjič v njegovi hiši? A veš kako smrdi tam not?

OČE: Eva ... No, to mu bom omenil.

EVA: Ne, oči, ne mu tega povedat!

OČE: Saj bom zelo diskreten.

EVA: Da mu ne bi! Ufff.

OČE je prekinil zvezo. EVA zavije z očmi in odloži telefon. Se spet posveti učbeniku.

EVA: Kaj je zdaj s tem površjem ...

DRUGI PRIZOR

Kot prej. EVA se usede na posteljo in tiho bere in ponavlja snov iz učbenika. Nagovori jo EVICA, okrasna blazina v obliki punčke z dvema kitkama. EVICA govori z otroškim glaskom.

EVICA (*šepetaje*): Eva! Evica! Dolgčas mi je. A bi se kaj igrala z mano?

EVA: Ššššt!

EVICA (*šepetaje*): Saj lahko tudi čisto potihem.

EVA: Zemeljska skorja je lahko različno debela, in sicer od 12 do 70 kilometrov.

EVICA (*šepetaje*): A greva kamne metat v vodo?

EVA: Pa daj mi mir!

EVICA (*šepetaje*): Ali pa ... a greva pljuvat dol z mosta? A se spomniš, kako je bilo to zabavno?

EVA: Ma, daj nehaj, skoraj so naju dobili.

EVICA: Če si pa ti pljunila tistemu plešastemu tipu na glavo!

Se režita.

EVA: Pa saj nisem zanalašč!

EVICA: A greva danes spet?

EVA: Učit se moram, no.

EVICA (*jo oponaša*): »Ucit se molam, noo.«

EVA: Zemeljska skorja ...

EVICA se vrže EVI v obraz. EVA jo odrine in za njo zaluča drugo blazino. Razvije se nekakšna bitka z blazinami, EVA cvili od napetega pričakovanja, se skriva za posteljo, EVICA ji prileti na glavo ... obe se zabavata, a vse skupaj traja samo nekaj trenutkov. Že zapiska EVIN telefon. EVA odloži EVICO (blazino), ki zdaj mrtvo obleži. EVA pogleda na telefon.

EVA: Kaj!? Do strani 43!?

EVA vtipka odgovor. »Jaz sem šele na strani tri v učbeniku ...« Doda zgroženi emoji. Vstopi MAMA.

MAMA: Eva! Pa kaj delaš!?

Evin telefon zapiska.

EVA: Učim se.

Evin telefon zapiska.

MAMA: Aa.

Evin telefon zapiska.

EVA: Geografijo.

Evin telefon zapiska. In takoj zatem še enkrat.

MAMA: Eva, non stop si zaprta v tej svoji sobi. Lahko bi vsaj kakšno sošolko povabila, da bi se skup učili.

EVA: Ja, pa saj se.

Evin telefon zapiska.

EVA: Z Lariso se skupaj učiva!

MAMA: Aa. Kje pa je? A vama sok prinesem?

Evin telefon zapiska.

EVA: Ja, na snapchatu sva, mama, no. Itak imamo pa tudi v razredu what's app grupo.

Evin telefon zapiska. In takoj zatem še enkrat. In še enkrat.

MAMA: Aa. Spet ekrani. Oprosti, nisem vedela.

Evin telefon zapiska.

EVA: Mama, o tem sva se že stokrat pogovarjali. Ti si tud non stop na telefonu in brez njega si življenja sploh ne predstavljaš. A je tako?

MAMA: No, ampak jaz to rabim za služ –

Evin telefon zapiska. Nato tekom naslednje replike še večkrat zapiska.

EVA: No, jaz sem pa druga generacija. Nisem osamljena, tudi če nimam nobenega drugega v svoji sobi.

MAMA: Ampak ...

Evin telefon zapiska.

EVA: In ko smo že ravno pri nepovabljenih obiskih v mojo sobo ...

MAMA: Ja, ja, saj grem, no. Samo še –

Evin telefon zapiska. Eva ga pobere in pogleda.

EVA: Mama. Larisa me čaka. In na grupi imam že 73 neprebranih sporočil.

MAMA: Triinsedemdeset!? No, le preberi, ni vljudno pustit prijateljev čakat.

Evin telefon dvakrat zaporedoma zapiska. Eva bere sporočila.

EVA: Nikoli ne bom več na tekočem ...

MAMA: Oprosti.

MAMA odide. EVA strmi v telefon.

TRETJI PRIZOR

V šoli. Eva in Larisa izdelujeta napis »Ni planeta B«, obdani sta s transparenti, na katerih piše »Extinction rebellion«, »System change not climate change« in podobno.

LARISA: A ti boš zraven pri Reality projektu?

EVA: Kaj? A to se gremo zdaj zares?

LARISA: Itak, zakaj pa ne!?

EVA: In, kak je plan?

LARISA začne barvati naslednjo črko na transparentu.

LARISA: Pa daj, to besedo bom jaz do konca. Daj ti črko B pobarvaj.

EVA se prestavi in barva črko B.

LARISA: No, Mark ima ključke od šole.

EVA: Kaaaj!? Od kod?

LARISA: A ne veš? Njegov stari je hišnik.

EVA: Ne me ...

LARISA: Ja. Tako da imamo studio. Tukaj, v učilnici. Dobimo se v soboto zjutraj, kdor je za, gre v razred, Mark bo vse snemal.

EVA: In kaj pol?

LARISA: Nič. Ostanemo v razredu, dokler ... dokler ne izpademo.

EVA: Kako, dokler ne izpademo? Kaj, a tudi ponoči?

LARISA: Ja, jasno, da tudi ponoči. Halo? Glej. Doma bomo vsi rekli, da gremo na tabor. Kdor je noter, je noter za cel teden, oziroma, dokler ne izpade. Tako da ... je najbolj važno, da nobenemu ne poveš. Če si zraven ali pa ne. Nobenemu ne poveš. Izstop imaš samo do WCja in še to gre s tabo eden od stražarjev.

EVA: Stražarjev!? Kakšnih stražarjev?

LARISA: Dobimo se v soboto, izžrebali bomo tri, ki bojo stražarji in ostali grejo noter. Mark snema non stop. Stražarji stražijo v treh izmenah in oni tudi odločajo, kdo izpade.

EVA: Pa to je malo noro, no.

LARISA: Pa dej, saj je samo za žur, no. Nič takega se ne bo zgodilo. Samo da vidimo, če lahko zdržimo skupaj en teden, 24 ur na dan. Konec koncev smo sošolci. In bomo še štiri leta.

EVA: Pa kaj, a to mislite kje objaviti?

LARISA: Nee, si nora!? To je samo za nas. Joj, samo res, da ne bo pol kdo tega objavil ... OMG ...

EVA: To se morate zmeniti.

LARISA: Kaj, ti si zraven ali ne?

EVA: Ne vem ... bom razmislila.

- LARISA: Daj, no, vsi smo zraven. No, večina.
- EVA: Kdo?
- LARISA: Mark, Katjuša, Natalija, Tia, jaz, Jaša, Danijel –
- EVA: Jaša? A nima on med počitnicami treningov?
- LARISA: To tudi njegova mama misli. Da gre na priprave za tekmo. Valjda nisi tudi ti nasedla? Ha ha ha ...
- EVA: Ajaaa. Ne. Kaj on bo res kar preskočil treninge?
- LARISA: Obljubil je. Glej, za dober žur se je treba malo žrtvovat ... Kaj pol, si zraven?
- EVA: Ma, ne vem ... Dajva ta transparent najprej končat.
- LARISA: Daj ti to dokončaj, jaz moram it, da bom doma prej ko mama, če ne mi bo spet težila. Se vidimo jutri na protestih?
- EVA: Ja ... najbrž.
- LARISA: Ma saj res zdaj na te podnebne proteste hodijo že prav vsi. Veš, da sem jaz začela hodit rajši na proteste proti krznu?
- EVA: A tako ...
- LARISA: No, saj valjda jutri pridem. Boljše ko v šolo, ne?
- EVA: Ja ... najbrž.
- LARISA: Ciao.

LARISA odide. EVA nadaljuje z barvanjem napisa »NI PLANETA B«.

ČETRTE PRIZOR

Doma, v Evini sobi. EVA daje v nahrbtnik zvezke in knjige.

- MAMA: Kaj pa ti?
- EVA: Ja, v šolo grem ...
- MAMA: Kako, a ne greš na protest?

MAMA odpre Evino omaro in si izbira majico, ki bi jo rada oblekla.

- EVA: Ja ... Ne.
- MAMA: Kaj? Zakaj? (*Podrži majico pred sabo.*) A mi posodiš tole?

EVA: Če že moraš. Samo da te kakšna moja sošolka ne vidi.

MAMA: A ne grejo danes vsi tvoji sošolci na protest?

EVA: Skoraj vsi.

MAMA obleče Evino majico.

MAMA: No, pa pojdi še ti. Malo se moraš začeti vključevati v te stvari, Evica ...

EVA: Eva.

MAMA se pogleda v ogledalo.

MAMA: Super. No, se vidiva zvečer, ne?

MAMA poljubi Evo na obe lici in odhiti. EVA pobere nekaj oblačil, ki so padla z obešalnikov, nato obsedi na tleh pred omaro. Na vratih omare je nalepljena EVITA, plakat pop pevke v človeški velikosti z napisom »Si bojevnica ali princeska?«. EVA globoko vzdihne.

EVITA: Pa daj, grow up, no, valjda boš šla. Vsi bojo tam.

EVA: Vem ja, saj ravno to.

EVITA: Kaj? Te skrbi, kaj obleč?

EVA: Nee.

EVITA: Ker saj veš, na podnebnih protestih se ne moreš prikazati ravno v najkicah. Ali pa Benetton jakni.

EVA: Vem.

EVITA: Pa saj, te kavbojke bojo kar v redu.

EVA: Ne skrbi me, kaj obleč.

EVITA: Aa. Včasih bi te moralo, ampak okej. Kaj pa pol?

EVA: Ne maram iti v gužvo.

EVITA: A daj ... "Evica je preobčutljiva, da bi naredila kaj za planet ..."

EVA: Hvala za razumevanje!

EVITA: "Evica se boji hrupa in množice. In bo rajši ostala doma. "

EVA: Ne, v šolo sem nameravala iti. Ker naj bi bila danes vprašana geografijo.

EVITA: Ajaaa. Zdaj boš piflarka, po ta novem. Očala rabiš. S ta debelimi okvirji.

EVA: Ne bom piflarka. Samo ne bi rada šla v tisto gužvo.

EVI zazvoni telefon. Dvigne. MAMA je.

EVA: Ja?

MAMA: Evica!

EVA zavije z očmi ob tem nadimku.

MAMA: Sestanek so mi prestavili. Imam idejo. Pridem nazaj domov in greva skupaj malo v shopping. Čisto nič nimam za obleč. Samo ti in jaz in moja kreditna kartica, kaj praviš? Quality time. Tri ure pouka pa že lahko prešpricaš, no. Itak si tako pametna, saj si imela lani same petke.

EVA: Lani sem bila še v osnovni, mama.

MAMA: Daj, ti bom kupila tak pullover, kot ga nosijo zdaj vse punce. A?

EVA: Hvala mama, ampak danes ne morem. Saj veš, podnebni protesti.

MAMA: Saj res! Sem čisto pozabila! No, greva pa naslednji teden, a prav?

EVA: Ja, prav.

MAMA: Čau čau, Evica.

MAMA prekine zvezo.

EVA: Ufff.

EVITA: A pol vseeno greš?

EVA: Ja, no. Ja! Grem.

PETI PRIZOR

Na protestih. Nekaj časa množica glasno vpije in skandira »Ni planeta B«, nato pa vpijete postopoma postane tišje in bolj oddaljeno, še vedno pa ga slišimo v podlagi. Luč osvetli EVO, ki, ravno tako kot prej doma ob omari, sedi na tleh, s transparentom ob sebi. EVA strmi predse, se ne premika. Pristopi DANIJEL z modro pobarvanimi lasmi.

DANIJEL: Vsi naši so šli že naprej. Zakaj si pa ti še tu?

EVA ne reče nič.

DANIJEL: Daj, a greva še midva?

EVA: Ne vem. Pojma nimam, zakaj sem tukaj.

DANIJEL: Ja, da ne bodo Benetke za vedno ostale pod vodo.

EVA: Ja, saj ... Benetke ...

- DANIJEL: No, ali pa Koper, saj pri nas tudi poplavlja.
- EVA: Pa kakšno ima to zvezo z mano? Kaj mene brigajo tiste stare stavbe? Pa naj jih poplavi, naj jih odnese, v Indijski ocean, a bo naš lajf kaj drugačen zaradi tega? Moj lajf?
- DANIJEL: Ja, mal že ...
- EVA: Kako? A!? Kako?!
- DANIJEL: No, recimo, v šolo ne boš več mogla prit.

EVA ga pogleda.

- DANIJEL: Ali pa sploh iz hiše. Iz hiše ne boš mogla stopit.
- EVA: Saj že zdaj kdaj ne morem.
- DANIJEL: Kaj?
- EVA: Ah, nič. Nič. Sorry, saj nisem tako mislila.

Nekaj trenutkov tišine. DANIJEL se usede poleg Eve.

- EVA: Danijel, saj ti nisi nič kriv. Saj nobeden ni nič kriv.
- DANIJEL: Za kaj?
- EVA: Saj pravim, nič. Daj mi mir.
- DANIJEL: Za to pa ne vem, če je izvedljivo.
- EVA: Kaj zdaj?
- DANIJEL: Da ti jaz dam mir.
- EVA: Pa kaj bi zdaj rad? Mojo telefonsko?
- DANIJEL: Ne. *(Ji šepne in jo dregne pod rebra:)* Jaša!

V tistem priteče JAŠA. Zmedeno gleda naokrog.

- JAŠA: Ja, kje pa je ... Hej, Danijel. Amm, Eva. A rabiš tale transparent?

EVA in DANIJEL oba samo strmita v Jašo.

- JAŠA: Eva? A lahko vzamem?

EVA prikima. JAŠA pobere transparent in začne skandirati v ritmu z glasovi od daleč, ki so še vedno slišni: »Ni planeta B, ni planeta B« in odide.

Čez nekaj trenutkov DANIJEL pogleda EVO, ki še vedno strmi za JAŠO.

DANIJEL: No, a vidiš, da ni tako hudo?
EVA: A misliš, da to pomaga?
DANIJEL: Kaj, a da imaš takega sošolca, kot je Jaša?
EVA: Ja. Ali pa sploh, da imaš fanta.
DANIJEL: Tega pa ne vem. Ga še nisem imel.

EVA se nasmehne.

DANIJEL: Pa ti?

EVA odkima.

DANIJEL: Viš, mogoče pa pomaga. Da nisi čisto sam.
EVA: Pa saj jaz nisem sama. Skoraj nikoli.
DANIJEL: Joj, jaz tud ne. Doma imam dve sestri in dva brata in ni nikoli mira.
EVA: Čakaj, kaj? Pet vas je?

DANIJEL prikima.

EVA: A ti si najmlajši?
DANIJEL: Ko bi bil vsaj! Tamala dobi vso pozornost od očeta in mame. Mene pa sploh ne opazijo.
EVA: Blagor tebi. Moja dva sta meni non stop za vratom. A si se učila? A si spet na telefonu? A si kaj jedla? A piješ zadosti vode? A greš kaj ven? A imaš zadosti prijateljic? A si osamljena? A greš z nama na obisk ali v kino ali po trgovinah? ... Pa mudi se. Non stop.
DANIJEL: O, pri nas pa ravno obratno. Razen kar se tiče ocen. To mi pa tata non stop teži. Da ja ne bom šole zablužil, da bom ja šel študirat. Kot da je to sploh še važno. On je direktor firme, pa ima samo osnovno šolo končano.
EVA: A si se učil kaj geografijo?
DANIJEL: Saj sem bil že vprašan, včeraj.
EVA: Aja, saj res. Piflar.
DANIJEL: Hvala.
EVA: Samo še očala rabiš. S ta debelimi okvirji.
DANIJEL: Misliš, da bi mi pasala? Na to barvo las?

EVA: Hecala sem se.

DANIJEL iz žepa potegne že zvit joint in ga prižge. Ponudi EVI. EVA enkrat potegne.

DANIJEL: Bi zdaj poskusila vstat?

EVA: Ne še. Dajva še malo tukaj sedet. Če se ti nikamor ne mudi.

DANIJEL: Saj ti pravim, da niti ne opazijo, tudi ko pridem domov.

Nekaj trenutkov sedita v tišini. Od daleč se še sliši skandiranje protestnikov.

DANIJEL: Veš, saj, po mojem si je tudi Greta bolj tako zamislila te proteste. Ona je tudi samo sedela, sama, pred švedskim parlamentom. Rajkstag.

EVA: Riksdag se mu reče.

DANIJEL: No, kdo je zdaj piflar? Čeprav tebi bi pa pasala ona očala.

Oba se zasmejita. Iz smeha pa se EVI ulije jok. Zahlipa.

DANIJEL: Hej, hej, zakaj pa jočeš?

EVA (*zahlipa*): Saj ne.

Čez trenutek.

DANIJEL: A si vedela, da ima Jaša tattoo?

EVA odkima.

DANIJEL: Na hrbtu, tule gor. Pri telovadbi sem videl, ko smo se preoblačili. Saj ne, da sem buljil. No, malo že. Neke kitajske črke.

EVA: A res?

DANIJEL: Ali pa japonske. Ne vem točno.

EVI še kar tečejo solze. Luč počasi pojenja.

ŠESTI PRIZOR

Doma.

MAMA: Kje si pa bila!? A veš, kako me je skrbelo? Ne dvigneš telefona, ne pošlješ sporočila –

- EVA: Prazno baterijo imam.
- MAMA: Saj nisi bila sama tam! Saj si lahko telefon tudi od koga sposodiš, ane? Pa kaj si sploh delala toliko časa? Saj se imaš za učit! Konferenca se bliža, a si že pisala geografijo?
- EVA: Sprašuje.
- MAMA: Kaj?
- EVA: Ne bomo pisali. Sprašuje.
- MAMA: Aja, a to je zdaj važno!? Ne jezikaj mi, Eva. Ne misli, da imaš pravico bit nesramna do mene, samo zato, ker ti jaz ne težim, tako kot drugim težijo njihove mame. Jaz se trudim, da bi te razumela, poslušam tako muziko, ki je tebi všeč, gledam iste nadaljevanke kot ti, tako da ne bodi nesramna. Ker ne bova več prijateljici. Pa flavta se tudi ne bo sama vadila. In ti bi rada bila nova Tinkara Kovač, ali kaj?
- EVA: Ne.
- MAMA: Saj tudi ne boš, ker nič ne vadiš. Mislim, pa kje ti živiš, da prideš ob taki uri domov s protestov, ki so se začeli ob enajstih dopoldne!?
- EVA: Pet minut do dvanajstih.
- MAMA: Pa pet minut do enajstih, a se ob taki uri pride domov?
- EVA: Pet minut do dvanajstih. To je cel point, mama. Da je pet minut do dvanajstih.
- MAMA: Ti bom jaz dala point. Veš kaj je point? Point je, da si ti ena razvajena smrklja. Saj samo za sebe skrbiš. Zjutraj greš v šolo, potem na flavto, na hiphop, na nemščino in to je to. Ves ostali čas pa preživiš na telefonu ali pa pred tele –

EVA se začne sezuvat.

- MAMA: Ja, kakšna pa si!? Pa kaj je s tabo, zakaj pa nisi obula ta lepih superg?

EVA nič ne reče.

- MAMA: Kam greš zdaj!? Saj non stop v tej svoji sobi tičiš! Nikar ne misli, da se boš med počitnicami zaprla v sobo in visela na telefonu. Na-a. Sem nam kupila letalske karte za Amsterdam. Ker moraš mal sveta videt, malo

Evropo spoznat. Da ne omenjam, da moraš it mal na zrak, tako da bomo tam tudi na kakšen izlet v naravo šli. Na kakšen hrib, tam v Amsterdamu. Saj sploh ne vem, zakaj organizirate te proteste, če sploh ne hodite v naravo. Samo na ekranih visite. A me slišiš!? Da se ne boš zdaj spet v sobo zaprla.

EVA počasi zapre vrata svoje sobe. MAMINO kričanje postopoma pojenja.

MAMA: Pa telefon si daj polnit. Da ne boš imela spet izgovorov, da se ti je spraznila baterija. A me slišiš!? Presneta smrklja razvajena, non stop se samo z njo ukvarjam, ona pa takole ...

SEDMI PRIZOR

V Evini sobi. EVA se zgrudi na posteljo. Čez nekaj trenutkov:

EVICA: A greva skakat po postelji?

EVA ne odreagira.

EVICA: Ali pa metat kamne v vodo?

EVA še vedno ne odreagira.

EVICA: Ali pa –

EVA se pokrije z odejo čez glavo.

EVICA: Uu, že vem, a si zgradiva hišo?

EVA se skobaca izpod odeje in pogleda EVICO.

EVA: Ne.

EVICA: Ja, kaj se bova pa potem igrali?

EVA: Nič.

EVICA: A daj, no, to je pa dolgčas.

EVICA skoči na jogiju, da tudi EVO vrže malo v zrak.

EVA: Pa rekla sem ti, da se ne bova igrali!

EVA zdaj skoči na postelji, da EVICO vrže visoko.

EVICA: Juhuu!

EVA (*se zasmеji*): To je noro!

Še nekaj trenutkov skačeta, nato zapiska Evin telefon.

EVA: Uu, polnit ga moram dat.

EVA pogleda svoj telefon, strmi vanj.

EVA: SMS od Katjuše.

EVICA: A sošolke?

EVA: Mm. Jaša ji je povedal, da me je videl z Danijelom.

EVICA: Ja, in?

Pisk Evinega telefona. Prispe meme Monice in Chandlerja, ki se poljubljata.

EVA: Če vem, da je šla ona z Jašo že na dva zmenka.

EVICA: Ja, in?

Pisk Evinega telefona. Prispe »I licked it so it's mine« meme

EVA: Da bi morale punce skupaj držat.

Pisk Evinega telefona. »Sorry not sorry« meme.

EVICA: Pokaži ji jezik.

EVA: In da je slišala, da si ne upam prit za počitnice snemat Reality projekta.

EVICA: A si ne upaš?

EVA: Ma, seveda si upam.

Pisk Evinega telefona. Meme »prestrašene mačke«.

EVICA: Pol ji pa pokaži jezik!

EVA odpošlje meme dojenčka, ki kaže jezik.

OSMI PRIZOR

Kot prej, Vstopi OČE. Nekaj časa nič ne reče.

© Kim Komljanec

Pred vsakršno javno uporabo besedila, se o avtorskih in sorodnih pravicah posvetujte z avtorico
kim.komljanec@gmail.com

OČE: Hmm ... Evica.

EVA izdihne.

OČE: A veš, z mamó sva se pogovarjala.

Daljša tišina.

OČE: Skrbi jo.

EVA: Kaj?

Spet daljša tišina.

OČE: Eva, kako se pa ti v naravi počutiš?

EVA: Kaj?

OČE: Sem razmišljal, ko sem bil jaz tvojih let, sem bil zelo aktiven pri tabornikih.

EVA: Joj, ne spet s tem, no.

OČE: Ja, pa mi je zelo pasalo. To, da smo ogenj kurili. Pa da smo hodili v hrib. A veš, s telesno aktivnostjo človek marsikaj predela.

EVA: Pa saj treniram hip hop. Trikrat na teden, oči.

OČE: Mja.

Spet daljša tišina.

OČE: A veš, pri tabornikih je še ena zadeva. Skupinska dinamika. Ni te tekmovalnosti, ki si ji ti zdaj tako izpostavljena.

EVA: Pa kakšne tekmovalnosti!? A nimajo oni vsak vikend nekih tekmovanj pa orientiringov?

OČE: Mja, ja, to se tako reče. Verjemi mi, Evica, taborniki so res dobra stvar za otroke tvoje starosti.

EVA: Pa nisem ... Ne bom hodila k tabornikom. Pa konec.

OČE: A si prepričana?

EVA: Oči, a veš, kdo hodi k tabornikom? Sonja. Pa Jani. Pa oni non stop v tistih gozdarjih okrog strašijo pa jointe kadijo.

OČE: A res? Ja, to pa ni v redu. Ne, to pa res ni v redu.

EVA: Saj ti pravim, to je en hipijevski kult. Nevaren.

© Kim Komljanec

OČE: Oh, kako se je svet spremenil. In to samo v tridesetih letih. Kar žalosten sem.

EVA: Ja.

Spet dolga tišina.

OČE: Kaj pa nono Frane? Kako je?

EVA: Ha! Shit. Oči, pozabila sem it k njemu. Oprosti, oprosti, res. Joj, kako sem lahko pozabila? Oči res mi je žal.

OČE prikima.

EVA: Jutri bom šla, prav?

OČE vstane, da bo odšel.

EVA: Ma dobro, saj je tvoj oče!

OČE se obrne, jo pogleda.

OČE: Mja. Pa tvoj nono.

EVA: Saj bom šla, no.

OČE odkima.

OČE: Mama misli, da bi bilo dobro, da gremo skupaj na potovanje. Da se malo povežemo kot družina. Tako da gremo naslednji teden v Amsterdam.

EVA: Vem, ja.

OČE prikima, se obrne proti vratom.

EVA: Saj bom šla. Jutri.

OČE odide.

DEVETI PRIZOR

Kot prej. EVA se zgrudi nazaj na posteljo.

EVA: Shit.

EVITA: Ne pusti se mami od vleč v Amsterdam.

EVA: Ja, in kaj naj?
EVITA: A ni očitno? Nujno moraš it v šolo na Reality projekt.
EVA: In se pustit snemat 24 ur na dan?
EVITA: Vsi bojo tam.
EVA: Saj. Točno to.
EVITA: Tudi Jaša.
EVA: Daj mi mir. Zdaj ne morem še o tem razmišljat.
EVITA: Si pa lahko predstavljaš, ane?

EVA ne odgovori.

EVITA: Pridi sem.

EVA stopi do EVITE. Ko se zazre vanjo, EVITA postane EVIN lastni odsev.

EVITA: Poglej se.
EVA: Grozna sem.
EVITA: Pa naredi kaj v zvezi s tem, ne?

EVA vzame torbico za make up in se začne ličiti.

EVITA: Še trepalnice.

EVA si namaže trepalnice. Nato si preobleče majico.

EVITA: Super. No, kaj še čakaš?

EVA vzame telefon in se fotografira. Pa še enkrat. Pa še enkrat. Selfiji se hitro zvrstijo tudi pred očmi gledalcev.

EVITA: Ne, preveč naprej se držiš. Ne vidi se majice. Nasmešek. Malo manj nasmeška. Lasje. Pa daj, vzravnaj se. Uuu, tale! Tale je super!

EVA se neha fotografirat. Presoja zadnji selfi.

EVITA: No, kaj še čakaš?

EVI se na ekranu telefona izriše velik gumb »OBJAVI«. EVA preišlje. Se še enkrat pogleda v ogledalo, pa se spet zazre v telefon. Gumb vabljivo utripa. EVA klikne nanj. Nekaj sekund tišine, nato pa se vsuje nevihta vizualnih in zvočnih odzivov: »Uau!«, »Prelepa!« »Seksi bejba« »Kaj imaš pa to med zobmi?« »A taka si šla na proteste?« »Kje si pa bila, mi smo protestirali!« »Huda!« »Kdaj greva pol na date?« »OMG!« Ekran zasuvajo emojiji in memi navdušenja in nesramnih kritik, telefon piska, vibrira, celotno prizorišče bliska in odmeva od elektronskih sporočil. EVA se tekom tega spet sesede na tla, s hrbtom ob omaro, sključena v dve gube strmi v prazno.

DESETI PRIZOR

Bliskanje in piskanje pojenjata. EVA še vedno strmi v prazno. Na vratih sobe trkanje. Previdno vstopi MAMA.

- EVA: Daj mi mir. Učim se.
- MAMA: Evica.
- EVA: Geografijo bom vprašana.
- MAMA: Z očetom sva se pogovarjala. Veš, to so najbrž hormoni. Saj veš, ženske imamo svoje cikle. In ti si zdaj ...
- EVA: Na zemeljsko skorjo vplivajo endogene in eksogene sile.
- MAMA: Evica.
- EVA: Kaaj!?
- MAMA: Ti boš zdaj zdaj postala ženska.
- EVA: Mama. Menstruacijo sem dobila v sedmem razredu.
- MAMA: Kaaj!? Zakaj mi pa nisi povedala?
- EVA: Ne rabim tvojih pridig.

MAMA plane v jok.

- MAMA: Tako sva odtujeni. Niti tega nisem vedela. A vidiš, zato hočem, da gremo v Amsterdam.
- EVA: Jaz ne grem.
- MAMA: Eva! Evica. Oprosti. Res ti hočem bit vedno samo v oporo. Ampak malo se moraš pa tudi ti potruditi. Kaj ponuditi. Se bit kdaj pripravljena pogovoriti. A veš, življenje ima tako hiter tempo, da se moraš znat oglasiti in ti bomo

prisluhnila. Oba ti bova prisluhnila. No, jaz zagotovo. Evica moja, a je to res? A si ti res že taka ... že čisto ta prava ženska? Odrasla in ...

EVA: Če to, da mi enkrat na mesec teče kri, pomeni, da sem ženska, pol ... ja. Sem ženska že dve leti.

MAMA: In jaz sploh nisem vedela. Joj, kakšna slaba mama sem.

MAMA joka.

EVA: Saj je v redu.

MAMA: A mi boš lahko kdaj odpustila? A se bova lahko kdaj spet tako zbližali. A veš, ko si bila majhna, si mi vse povedala. Sva šli na obalo, pa si metala kamne v vodo, pa si mi vse povedala. Zdaj pa ... si tako ... nekam ... saj ne najdem besed ... Evica moja.

MAMA joka.

EVA: Mama, daj nehaj, no. Saj je v redu.

MAMA: A res? A mi obljubiš, da si v redu? Ker jaz ne bom mogla zaspat, dokler ne bom vedela, da si ti v redu.

EVA: V redu sem.

MAMA: Joj, glej se, vsa odrasla si že. Saj grem, saj grem. Vem, da se moraš učiti.

MAMA zahlipa in odide. EVA izdihne. MAMA se vrne.

MAMA: Saj boš šla z nama v Amsterdam, ane, da boš šla? Evica moja.

EVA ne odgovori. Vstane in vzame v roke učbenik.

MAMA: Saj vem, najprej geografija, potem se bomo pa že pogovorili. Ocene so najbolj pomembne. Ti se kar uči.

MAMA odide. EVA odvrže učbenik in kar oblečena zleze v posteljo in se pokrije čez glavo.

Vidimo deklico, ki meče kamne v vodo. Kamni se kot »žabice« odbijajo od površine. Nato deklica vrže kamen naravnost, da takoj potone in ustvari kroge na vodi, ki si sledijo dolgo časa in se kar ne nehajo.

ENAJSTI PRIZOR

Ponedeljek zjutraj. Zvoni budilka (alarm na telefonu). Iz offa se sliši MAMO, ki vpije.

MAMA (off): Eva! Eeevaa! Zaspali sva! Deset do osmih je! Vstani!

EVA se sunkovito dvigne v postelji.

EVA: Shit. Danes sem vprašana.

Vstane in se začne panično preoblačiti.

MAMA (off): Eva! Eeeva!

EVA (zakliče): Ja. A me lahko pelješ v šolo?

MAMA (off): A si nora, Evica, jaz imam sestanek! Obleci se, pa šibaj na bus.

EVA (sama sebi): Hvala.

Zvonec pri vratih.

MAMA (off): Kdo je pa to!?

EVA (zakliče): Kako naj jaz vem. Odpri, ne?

MAMA (off): Danijel je! Si oblečena?

EVA si ravno v tem trenutku oblači majico in v paniki se ji zgornji del pižame zdaj zaplete pod majico. Nato si tekom naslednjih replik skuša sleči zgornji del pižame in obenem ohraniti na sebi majico.

EVA (zakliče): Nee, jaa, kar naj pride noter.

MAMA (off): Dobro, Evica, jaz grem! Pohiti! Pozna boš!

EVA se bojuje z zgornjim delom pižame in se v naglici vendarle nekako preobleče. Vstopi DANIJEL. Lase ima pobarvane zeleno.

DANIJEL: Kaj je pa s tabo?

EVA: Kaj?

DANIJEL: Kaj ne veš, kakšna si?

EVA: Kakšna?

DANIJEL: Tvoji lasje ...

EVA ga končno pogleda.

EVA: **Moji** lasje?

DANIJEL prasne v smeh. EVA se le rahlo nasmeji.

- DANIJEL: Daj, tempo, da vsaj pol geografije še ujameva.
EVA: Jaz sem danes vprašana.
DANIJEL: In? A znaš kaj?

EVA skomigne. DANIJEL se usede na posteljo, medtem ko EVA panično pripravlja torbo, si češe lase, si obuva nogavice ipd. DANIJEL prime v roko EVICO.

- DANIJEL: Kaj imaš pa to?
EVA: Ma, pusti to.
DANIJEL: Podobna ti je!

EVA mu spuli blazino iz rok.

- EVA: Daj to stran!
DANIJEL: Odločil sem se. Zraven bom.
EVA: Aa?
DANIJEL: Reality projekt med počitnicami. Zraven bom. Doma sem rekel, da grem na tabor. Tata je tako navdušen. Kupil mi je full drag švicarski nož. Glej.

DANIJEL ji pokaže svoj novi švicarski nož.

- DANIJEL: Najbrž tata še vedno upa, da bom postal »pravi dedec«.
EVA: No, pa saj najbrž ga boš tudi v Reality projektu rabil.
DANIJEL: Misliš, da bo tako hudo?
EVA: Štirindvajset ur v istem prostoru z Lariso, Katjušo, Markom, Natalijo –
DANIJEL: Jašo.
EVA: Jaša ne bo zraven. Ti povem, da ne bo. Mama mu nikoli ne bi pustila špricat priprav za plavanje.
DANIJEL: Rekel je, da bo.
EVA: Glej, kakor veš.
DANIJEL: A tebe res ne bo?
EVA: V Amsterdam grem. Mama je že kupila karte.

DANIJEL (*prebere s plakata*): »Si bojevnica ali princeska?«

© Kim Komljanec

EVA: Pa daj nehaj, no.
DANIJEL: Pa kaj imaš to za en plakat?
EVA: To imam že sto let.

EVA strže plakat z vrat omare, da obleži na tleh. DANIJEL zdaj bere s hrbtne strani plakata.

DANIJEL: »Kdaj je pravi čas za prvi seks?« Uuu. »Pet nasvetov za lepše trepalnice, izberi prave zase« »Všečkaj nas in zadeni darilo, ki te bo polepšalo« »Reši kviz in spoznaj samo sebe« O bože, kdo sploh to bere?
EVA: Daj, greva, no. Da ujameva vsaj pol geografije.

DANIJEL in EVA odhitita v šolo. Danijelov švicarski nož ostane na postelji.

DVANAJSTI PRIZOR

V šoli. JAŠA in EVA sedita na klopi pred vrati pisarne svetovalne delavke.

EVA: Pa nisi res nehal plavat?
JAŠA: Zakaj vsi to tako težko razumete?
EVA: Ja, ne vem, mogoče zato, ker je bilo plavanje celo osnovno šolo tvoj lajf?
JAŠA: Ja. In mogoče bi zdaj rad imel od lajfa še kaj drugega.
EVA: Kaj pa?
JAŠA: Ne vem.

EVO to preseneti. Pogleda ga, a ne reče nič.

JAŠA: A ti zase veš? Kaj hočeš od lajfa?
EVA: Itak.
JAŠA: Zakaj so te pa pol h psihologinji poslali, če si tako pametna?
EVA: Ahh ... Nič takega. Zamudila sem uro geografije danes.
JAŠA: Heavy.
EVA: No, naj bi bila vprašana.
JAŠA: Itak je bedna ta geografija.
EVA: Itak.

JAŠA: A domače branje si že naredila?
EVA: Ne. Daj, še to ..
JAŠA: Katero knjigo si si pa izbrala?
EVA: Katero koli. Itak sta obe izposojeni. Od zdaj do 2050.
JAŠA: Jaz ti lahko Siddharto posodim.
EVA: Kdo pa še Siddharto posluša?
JAŠA: Ne muziko, knjigo.
EVA: Aja.
JAŠA: Prid do mene, pa ti jo posodim. Če boš prijazna.
EVA: No, sej se mi ne mudi. Najprej moram to geografijo zdaj ...
JAŠA: Ampak esej za domače branje moramo oddat pred počitnicami.
EVA: Kaj!? Kdaj so pa to povedali?
JAŠA: Kje ti živiš, Eva? Na protestih ne protestiraš, v šoli ti ni nič jasno ... samo še fotkat se znaš.
EVA: Ja, ja, v redu, mama, no.
JAŠA: Joj, smo občutljivi. Saj ne rečem, tisti tvoj selfi je bil super. Koliko lajkov si pa dobila?
EVA: Ma ne vem, tisoč petsto, samo ne vprašaj pa, koliko –
JAŠA: Tisoč petsto lajkov? Pa je bil res brez filtra!?
EVA: Haloo? Itak.
JAŠA: A bova še skupaj enega brez filtra naredila?
EVA: Kaj?
JAŠA: Ja, selfi. Daj, skloni se k meni.

JAŠA vzame ven telefon in se skloni k EVA, da bi se fotografirala.

EVA: Pazi, Gregorin!

JAŠA skrije telefon. Nato vstane.

JAŠA: Nič, jaz grem zdaj noter. Prideš pol do mene? Po knjigo?

EVA prikima.

TRINAJSTI PRIZOR

Učitelj GREGORIN in EVA.

EVA: Endogene sile so ... amm .. pretresi ... mislim ... potresi.

GREGORIN: In?

EVA: In? Amm ... Aja, ja! ... Potresi **in** ...

Tišina. GREGORIN vzpodbudno kima. EVA čez čas obupa.

EVA (*polglasno*): Ne vem.

GREGORIN: Eva ... tole ni zadosti. Ne morem ti dat pozitivno.

EVA: Ja.

GREGORIN: Pa saj to ni težka snov. To je šele začetek.

EVA: Ne, saj ni težko.

GREGORIN: Ni, ne.

EVA: Saj jaz vso snov razumem, profesor, samo zapomnit si ne morem. Ne morem se skoncentrirat.

GREGORIN: A veš, s spominom je tako kot z zemeljsko skorjo. Če ga nič ne zalivaš, se posuši, razpoka, ničesar ne more zadržat ali pa obroditi. Če ga pa nenehno zasuvamo z informacijami, pa še tisto, kar bi samo zraslo, zadušimo. Tako kot zemeljsko površje, moramo tudi v spomin sem in tja posejati kako lepo rožico ali pa drevo in to gojiti, da s koreninami skupaj drži vse tisto, kar se nam zdi manj pomembno in kar bi sicer odpadlo. A razumeš?

EVA: Mhm.

GREGORIN: Mhm. Prepričljivo. Povej mi, kaj boš počela med počitnicami?

EVA: Učila se bom geografijo.

GREGORIN: Dobro, dobro. Pa kaj še?

EVA: Z družino gremo v Amsterdam.

GREGORIN: O, lepo. Česa se pa najbolj veseliš v Amsterdamu?

EVA: Saj bom vzela zvezek pa učbenik s sabo in se bom večino časa učila.

GREGORIN: Ja, ja, seveda. Kaj pa s sošolci, se ne boš nič družila?

EVA (*pretirano nedolžno*): Kaj? Ne. Zakaj bi se družila?

GREGORIN: No, med počitnicami imate pa čas, da se končno malo bolje spoznate.

- EVA: Ne, nimamo. Ne bomo se bolje spoznali. Mislim, nič ne načrtujemo.
- GREGORIN: Oo, škoda. Ker veš, to so tiste rožice, o katerih sem govoril. Kaki prijetni trenutki s prijatelji, ki si jih zapomnimo, jih »posadimo« v svoj spomin, da nam skupaj držijo vse ostalo. A me razumeš?
- EVA: Mhm.
- GREGORIN: Mhm. Dobro. No, danes ti moram dat negativno. Žal ... Saj se boš za naslednjič bolj potrudila, kaj ne? Pa obljubi mi, da se boš več družila s sošolkami in sošolci. Ja?
- EVA: Mhm.
- GREGORIN: Mhm.

ŠTIRINAJSTI PRIZOR

Doma, v Evini sobi. Plakat (Evita) je nalepljen nazaj na vrata omare. Zvonjenje Evinega telefona. Kliče LARISA

- LARISA: A misliš, da ve?
- EVA: Ne vem, ampak sumi pa sigurno.
- LARISA: Kaj si pa rekla?
- EVA: Jaz nič. On me je začel spraševati.

Pisk Evinega telefona.

- EVA: Čakaj, Larisa, samo malo.

Prispe »Can't keep your mouth shut« meme.

- LARISA: Kaj pa?
- EVA: Sporočilo od Katjuše.
- LARISA: Kaj te je Gregorin spraševal?
- EVA: Geografijo.
- LARISA: Pa kaj si ti, butasta? Kaj te je vprašal v zvezi z našim projektom?

Pisk Evinega telefona. Prispe »Tell me everything« meme.

- EVA: Rekel je samo, če se bomo čez počitnice kaj družili in –
- LARISA: Samo da nas nisi izdala. Samo da nas nisi izdala.

EVA: Nisem.

LARISA: A veš, da bo Katjuša prišla v pižami? Cel teden bo v pižami.

Pisk Evinega telefona. Priske »That's how I roll« meme.

EVA: A tako.

LARISA: Zdaj pa samo še Jašo prepričamo, da pride v kopalkah.

EVA: Saj bo zmrznil.

LARISA: A ti prideš? Saj prideš, ne? Veš kaka fešta bo. Tega ne smeš zamudit.

EVA: Ne.

LARISA: Kaj, a se bojiš, da bojo vsi dojel, kakšna si zares brez filtra? Ha ha ha ...

Pisk Evinega telefona. Priske »I promise I didn't use a filter« meme, ki prikazuje punco, ki se fotografira z nalepljenimi papirnatimi ustnicami.

<https://imgflip.com/i/213iwy>

EVA: Pa res nisem nobenega filtra uporabila.

LARISA: No, pol pa prid. En teden brez filtrov, brez make-upa, brez modrca ... pa da te vidimo.

EVA: Kaj?

LARISA zdaj spregovori z MAMINIM glasom.

MAMA: Saj boš šla z nama v Amsterdam, ane, da boš šla? Evica moja.

EVA odkima, strese z glavo.

LARISA: Halo? Halo, Eva? Pa kaj je s tabo? Ti si zraven ali ne?

Pisk Evinega telefona. Piše JAŠA.

JAŠA (tipka): Prideš pol do mene? Po knjigo?

EVA že hoče odgovoriti na SMS, ko se oglasi spet LARISA. Ali je to MAMA?

LARISA: Daj no, vsi smo zraven. Tega ne smeš zamudit.

MAMA: Tako sva odtujeni.

OČE: Kaj pa nono Frane?

JAŠA: A ti zase veš? Kaj hočeš od lajfa?

GREGORIN: Eva ... tole ni zadosti.

MAMA: Boš pa malo pohitela.

KATJUŠA ji pošlje meme »prestrašene mačke«.

OČE: Kako se pa ti v naravi počutiš?

DANIJEL: Si bojevnica ali princeska?

MAMA: Ja, kakšna pa si?

GREGORIN: Obljubi mi, da se boš več družila s sošolkami in sošolci.

KATJUŠA ji pošlje meme »Sorry not sorry«

JAŠA: A domače branje si že naredila?

LARISA: Halo, Eva? A si zraven ali ne?

OČE: Kaj pa nono Frane?

MAMA: Ne spodobi se pustit prijateljev čakati.

DANIJEL: Daj, tempo ...

GREGORIN: To je šele začetek.

MAMA: Joj, glej se, vsa odrasla si že.

OČE: A si prepričana?

JAŠA: Zakaj so te pa pol h psihologinji poslali, če si tako pametna?

DANIJEL: Vsi naši so šli že naprej.

MAMA: A me slišiš!?

EVA (*tiho*): Ja.

JAŠA: Na protestih ne protestiraš, v šoli ti ni nič jasno ... samo še fotkat se znaš.

LARISA: Tega ne smeš zamuditi.

MAMA: Pa telefon si daj polnit. A me slišiš!?

EVA (*malo glasneje*): Jaa.

MAMA: Pohiti! Pozna boš. A me slišiš!?

EVA (*zaječi*): Ja, slišim te.

DANIJEL: Zakaj si pa ti še tu?

MAMA: A me slišiš!? A me slišiš!? A me slišiš!?

EVA spusti telefon iz rok. Negibno stoji na sredi sobe. Sama.

EVICA: A greva skakat po postelji?

EVA spleza na posteljo in začne skakat po njej. Na odeji najde švicarski nož. Ustavi se, odpre rezilo in se zagleda vanj.

EVICA: Ali pa metat kamne v vodo?

EVITA: Evica je preobčutljiva, da bi naredila kaj za planet ...

EVA še vedno negibno strmi v nož.

EVICA: A bi se kaj igrala z mano?

EVA klecne na posteljo. Sedi na kolenih, pobere blazino Evico. Kitke si ovije okrog ramen, kot da se z blazino objemata.

EVITA: Kaj, te skrbi?

EVICA: A si ne upaš?

EVITA: No, kaj še čakaš?

EVICA: A bi se kaj igrala z mano?

EVA z nožem EVICI odreže eno od kitk in pri tem zareže tudi v samo blazino. Evico podrži pred sabo in jo vrže na tla. Gledalci vidimo kožo, v katero plitko zareže nož, da zakrvavi. Čez nekaj sekund EVA glasno zaječi. In nato joka kot majhen otrok.

PETNAJSTI PRIZOR

Na letališču. Po zvočnikih najave letov. MAMA vleče za seboj kovček na kolescih. Obrne se nazaj in pomigne OČETU, naj ji sledi. Za njo hodi OČE s športnim nahrbtnikom na hrbtu. Nazadnje vstopi še EVA. Tudi ona za seboj vleče kovček na kolescih, čez rame pa majhno torbico. Na glavi ima velike slušalke, ki ji pokrivajo ušesa.

MAMA: No, dajmo zdaj dokumente ven. A imaš ti vse dokumente?

OČE: Jaz imam najina dva.

MAMA: Kaj pa ti, Eva, kje imaš pa ti passport?

EVA z zamudo zazna, da ji mama nekaj govori.

EVA: A?

MAMA (zavpije EVI v obraz): KJE IMAŠ PASSPORT?

EVA s torbico pomaha proti obrazu mame.

MAMA: Torbico moraš dat v kovček. Samo en kos prtljage na osebo je dovoljen. Kot da prvič potujemo.

EVA: A lahko dam v tvoj rukzak, oči?

OČE (*se muza*): Samo, da nimaš kake droge notri.

MAMA: Nehajta, no.

EVA se zasmеji.

MAMA: Pa passport prej ven vzemi.

EVA odpre torbico.

MAMA: A imaš? Samo da ga nisi doma pozabila.

EVA brska po torbici. MAMA stopi k njej in ji jo izpuli iz rok.

MAMA: Daj to sem, bom jaz.

EVA: Ne!

MAMA odpre torbico, čeprav ji EVA to skuša preprečiti. MAMA izvleče zložen švicarski nož.

MAMA: Kaj imaš pa to?

EVA zamrzne.

OČE: Oo, švicarja si vzela, to je pa pametno. To bomo pa rabili.

MAMA: Pa tega ne smemo na letalo vzeti, če imamo samo ročno prtljago. V koš.

EVA: Ne!

EVA zgrabi MAMINO roko in nožek v njej.

OČE: Pa ne bomo takega dobrega švicarja stran vrgli. Veš, kako to prav pride.

MAMA: Martin ... Eva ... Au.

EVA čvrsto tišči MAMINO roko in nožek v njej.

MAMA: Eva, spusti. Au, to me boli.

MAMA sunkoma izvleče svojo roko iz EVINE, pri tem pa se strže rokav EVINE bluže na ramenskem šivu.

MAMA: Ha! Kaj pa – a se je strgalo?

MAMA pristopi k EVINI rami, tam pa na EVINEM hrbtu skozi luknjo v bluzi zazija vrsta ravnih, vzporednih brazgotin.

MAMA: Haa! Kaj imaš pa to?

EVA: Kaj? Nič!

MAMA z roko razpre odprtino na bluzi in zagleda EVINE brazgotine.

MAMA: Kaj so te brazgotine? Eva? Martin, a ti to vidiš?

OČE: Ja.

MAMA: Evica!? KAJ JE TO?

Poveže nož, ki ga drži v roki, in to, kar vidi na Evinem hrbtu. Z naslednjo repliko vrže nož od sebe kot nekaj, kar je ogabno in sramotno za družino. Sploh ne pogleda, kam nož odleti.

MAMA: A se ti – Evica! A si si to sama naredila?

OČE si ogleduje brazgotine, nato razočarano odkima in zacmoka »ts ts ts«.

MAMA: Kaj ts ts ts, kaj? Ti jo pa še siliš k tistim divjaškim tabornikom. Kje pa misliš, da se je tega navadila!? Eva, povej mi, a si ti to sama delaš?

EVA prikima.

MAMA: Pa zakaj? Zakaj?

EVA skomigne z rameni.

MAMA: To je ta šola. Saj sem vedela, da ne bi smela it na gimnazijo. To je tak stres za otroka! Toliko testov pa ocenjevanj pa se kar ne neha ... Mar bi šla na eno poklicno šolo ... Saj se ne more otrok normalno –

EVA: Ni šola, mama.

MAMA: Pod takimi pritiski. Pa še ti sošolci in sošolke, a te izsiljujejo? Non stop ena tekmovanja, pa samo fotkajo se, saj ni nič čudnega, da je punca pod stresom. Daj, pokaži mi tole. Martin, saj nima kaj obleč, zdaj se je pa še ta bluza strgala. Kako naj se pa otrok dobro počuti v družbi, če nima kaj obleč, a?

OČE: Neva, vsi gledajo, no.

MAMA: Kaj, a imaš to še kje? A gremo k zdravniku ali k psihiatru ali kaj? Saj ne vem, kaj naredit, daj povej mi, kam naj te peljem, Eva, a? Kako naj ti pomagam? Martin, a boš kar tiho, a ne boš nič rekel? (*EVI, ki kar stoji tam in jo poslušaj:*) Daj, pokaži mi, a imaš še kje to? Koliko časa si že to delaš? Daj, pokaži, no.

MAMA zgrabi bluzo in jo še bolj raztrga, da se razkrije cel EVIN hrbet. MAMA se dotakne njene kože. EVA se zdrzne in umakne.

EVA: Pa daj, ne me ...

MAMA zdaj zavpije. EVA si medtem skuša zakrit svoje telo z raztrgano plahutajočo bluzo..

MAMA: Kaj naj te ne? A te boli, ali kaj!? A? Zakaj si pa pol to delaš? Zakaj si to delaš, a? Zakaj si to delaš? Zakaj si to delaš?

OČE: Kaj pa, če bi mi ... šli domov?

MAMA se zdaj končno ustavi. Strmi v Evo, EVA pa vanjo. Prepad je med njima.

OČE: Mja. Grem jaz po avto.

MAMA še nekaj trenutkov srepro strmi v Evo, nato se sunkovito obrne in odkoraka za očetom. EVA počaka, da MAMA odide, nato pogleda naokrog in brž pobere nož ter ga skrije v hlače. Še enkrat se ozre okrog in tudi ona odide.

PETNAJST A

Doma. Oglušujoča tišina, skoraj beli šum. EVA je v svoji sobi. Gleda po prostoru, nato odpre omaro. Ogedala, v katerega se je prej gledala mama, ni več, sneto je.

EVA: Pff. Še ogledalo sta mi snela.

EVA podrobno pogleda luknje od vijakov.

Pa celo šraufe ven pobrala.

Zaloputne vrata omare.

MAMA (*vpije iz offa*): Eva? A si v redu?

EVA izdihne.

MAMA (*off*): Evaa!

EVA (*pretiho*): Ja, vse je okej. Samo vrata od omare so bila. Ne hodi noter.

MAMA (*off*): Ne me strašit.

EVA (*naveličano, malo glasneje*): Jaa.

EVA se usede na posteljo. Gleda po sobi. Z roko si seže na mesto, kjer ima brazgotine. Z roko gre pod majico, obrne glavo, da bi videla. Takrat oživi EVICA, ki ima samo še eno kitko in iz katere skozi zarezo mezi polnilo za blazine.

EVICA: Kaj, a te zanima, kako izgleda?

EVA: Ja. A je res tako grozno?

EVICA: Malo pa že.

Tišina. EVA vzame EVICO v naročje. Poigra se z njeno odrezano kitko. Iz zareze potegne ven nekaj polnila.

EVA: Čudna si.

EVICA: Ti tudi.

EVA se kislo nasmehne in odloži EVICO. Spet skuša pogledat svoje brazgotine. Dotakne se jih, zaboli jo.

EVA: Ajs.

V sosednji sobi zvoní Evin telefon. EVA prisluhne.

MAMA (*off*): Ja, halo? Živjo. Eva trenutno ne more na telefon. Bolna je.

EVA (*zavpije*): Nisem bolna!

MAMA (*off*): Ne, ni gripa, bolj ... Psihične težave ima.

EVA (*zavpije*): Mamaa! Kdo pa sploh je?

MAMA (*off*): No, ne bi ti zdaj v podrobnosti razlagala ... Bo pa nekaj časa trajalo, da se pozdravi, najprej se ji mora zacelit koža, potem se bomo pa še z ostalim ukvarjali.

EVA (*obnemoglo, tiho*): Pa komu to razlagaš, mama!?! (EVA zdaj spet pobere razparano EVICO in jo čvrsto zgrabi:!) Pa komu to razlaga?

EVA trdo stresa EVICO.

MAMA (*off*): Ja, koža, ja ... Ene rane je imela. ... Ja.

EVICA: Au, to me boli.

MAMA (*off*): In še nekaj časa ne bo smela uporabljat telefona. Prav. Lepo, da si poklical, Danijel. (*zdaj EVI*): Danijel je klical. Lepo te pozdravlja.

EVICA (*zajoče*): Au.

MAMA (*off*): Eva? Si v redu?

EVA (*komaj dovolj glasno*): Ja.

EVICA (*še joče*): Aua ... Daj, pusti me, no ...

EVA zdaj pogleda EVICO in popusti prijem. Objame jo in stlači večino polnila nazaj v blazino.

EVA (*zdaj glasno*): Mama, a mi, prosim, vrneš telefon?

MAMA (*off*): Danes še ne, Eva. Mogoče jutri.

ŠESTNAJSTI PRIZOR

Doma. OČE sesa stanovanje. Pozvoni pri vratih. OČE ugasne sesalnik in gre odpret. DANIJEL je. Lase ima pobarvane na blond.

OČE: Lepo, da si prišel. Mja. Kateri si že ti?

DANIJEL: Danijel.

OČE: Aa, ja, saj res. Tako ste si vsi podobni ...

DANIJEL: Hja.

OČE: Eva ne sme ven, njena mama se je tako odločila.

DANIJEL: A pa grem lahko –

OČE: Seveda. Samo nobenih neumnosti, ja?

DANIJEL prikima. Vstopi v Evino sobo.

EVA: Oo, a te je paznik spustil mimo?

DANIJEL: Ja. Mislim, ne ... Ne paznik. Ampak ja.

EVA prikima. Dolga, mučna tišina. Iz druge sobe se zasliši sesalnik za prah.

DANIJEL: Kaj pa ... kako pa si?

EVA skomigne z rameni.

EVA: Tole si pri meni pozabil.

EVA mu pomoli švicarski nož.

DANIJEL: Žal mi je. Nisem vedel.

EVA spet skomigne z rameni. EVA odloži nož na posteljo poleg sebe.

DANIJEL: Kaj lahko vidim? Če ti ni tumač.

EVA mu pokaže svoje brazgotine.

DANIJEL: Hej. Ma, tega imaš pa kar nekaj.

EVA prikima.

DANIJEL Zakaj pa?

EVA skomigne z rameni.

EVA: Zakaj pa ne?

DANIJEL: No, čakaj ...

EVA: Saj veš ... Nič nima smisla. Šola, prijatelji ... kao ..., hiphop, protesti. Samo še izvajam lajf. Tako se vsaj živo počutim.

DANIJEL: Ma, te nič ne boli?

EVA: Malo. Premalo.

DANIJEL: Vem, kaj misliš. Name se tata dere ko žival, vsakič ko si pobarvam lase.

EVA: Pa ti je to zadosti?

DANIJEL: Glej, me vsaj opazi. Vsaj ve, da sem živ. In tako pol vem tudi jaz.

EVA prikima.

DANIJEL: Ampak barvanje las je vseeno malo manj ...

EVA (prikima in reče komaj slišno): Vem.

DANIJEL: Edino peroksid malo peče. Če ga daš preveč gor.

EVA se nasmehne.

DANIJEL: Kar ga dam jaz vedno. Ker imam tako kratke lase, da mi drugače več ko pol barve ostane.

EVA se namehne.

DANIJEL: Če hočeš, ti lahko naslednjič dam, kar mi ostane. Ali pa si jih skupaj pobarvava. Na isti odtenek.

EVA (komaj slišno): To bi bilo fino.

DANIJEL: Ampak samo, če obljubiš, da **tega** ne boš več počela.

DANIJEL položi dlan na EVIN hrbet. Tam, kjer ima brazgotine. EVA tokrat ne trzne.

DANIJEL: Saj veš. Škoda bi bilo barvo vreč stran.

EVA prikima. Se obrne k njemu, ga pogleda v oči in še enkrat prikima.

EVA (tiho): Obljubim.

Čez trenutek DANIJEL stopi do omare s plakatom (Evito).

DANIJEL (*glasno*): A lahko to dol daš?

DANIJEL sname plakat. Održe en kos in ga začne prepogibati. V tišini iz njega naredi papirnato ladjico. Ladjico postavi EVI v naročje. Papir je prepognjen tako, da se iz različnih naslovov s hrbtno stran plakata sestavi napis: »VŠEČKAJ SAMO SEBE«.

DANIJEL: Zdaj grem pa v šolo.

EVA: A niso počitnice?

DANIJEL: Ja, grem »na tabor«.

EVA: A.

DANIJEL odide. EVA na postelji zagleda njegov švicarski nož. Ga pobere.

EVA: A ti si pa še kar tukaj ...

Glasna muzika. Kitare, bas in bobni. EVA vzame nahrbtnik in vanj na dno pospravi švicarski nož, nato pa čez zbaše blazino Evico. Nahrbtnik vrže čez ramo in se odtihotapi iz sobe, vzame svoj telefon in gre od doma.

SEDEMNAJSTI PRIZOR

V šoli. Iz učilnice pride JAŠA, oblečen v oprijete tekmovalne kopalke s plavalno kapo in očali na glavi.

JAŠA: Hej, Eva. Sem mislil, da te sploh ne bo.

© Kim Komljanec

Pred vsakršno javno uporabo besedila, se o avtorskih in sorodnih pravicah posvetujte z avtorico
kim.komljanec@gmail.com

EVA: Ja, saj sem jaz tudi to še do pred kratkim mislila.

JAŠA: Teb nič ni jasno.

EVA: Jasno mi je, da je » ... posledica močnih pritiskov pod površjem zemeljske skorje lahko izbruh vulkana oziroma ognjenika, ki pogosto zahteva smrtne žrtve. Druga možna posledica pritiskov pod zemeljskim površjem pa so premiki tektonskih plošč, zaradi katerih nastajajo veličastna gorovja in osamelci.« Da ne boš mislil, da na protestih ne protestiram, v šoli mi pa ni nič jasno. Ker mi je jasno.

JAŠA (zmeden): Okej ... zdaj pa **meni** ni nič jasno. Čudna si.

EVA: Jaz sem čudna.

EVA ga premeri od glave do pete. JAŠA se šele zdaj zave, kako pomanjkljivo je oblečen.

EVA: A mi boš zdaj posodil tisto knjigo za domače branje?

JAŠA: Amm ... ja ... samo je nimam s sabo.

EVA se zazre v njegove kopalke. Prime elastiko njegovih plavalnih očal in jo spusti, da glasno tleskne ob JAŠEVO čelo.

JAŠA: Au.

EVA: Kaj pa sploh delaš tukaj?

JAŠA: Saj ne vem ... Na stranišče moram. A si ti stražarka?

EVA odkima.

EVA: Jaz se tega ne grem.

Priteče DANIJEL.

DANIJEL: Jaz sem stražar, kaj je spet, Jaša?

EVA: Ti si stražar?

DANIJEL: Ma, ja sem bil izžreban.

EVA: Take muke, pa niti noter nisi. Čestitam.

JAŠA: Saj noter je prav bedno. Samo sedimo pa se pogovarjamo.

EVA: O čem pa?

JAŠA: Trenutno o depilaciji.

EVA: Kaj zamujam ...
DANIJEL: Ma daj, mene pa to zanima.

JAŠA, EVA in nazadnje tudi DANIJEL se zasmejijo.

JAŠA: Jaz moram na WC.

DANIJEL prikima. JAŠA odide, DANIJEL pogleda EVO in opravičujoče skomigne z rameni.

OSEMNAJSTI PRIZOR

Na obali. EVA meče kamne v vodo. »Žabice«. Nato iz nahrbtnika potegne telefon. Vtipka številko. Prisloni telefon k ušesu. Nato pogleda v publiko.

EVA: Ne bom zraven. Čudna sem, pa kaj. Pač ne bom zraven. In tudi nočem v Amsterdam. Niti v London. Niti na Tajsko. Za naslednje počitnice bi bila najrajši doma. Ne pridem po tisto knjigo. Ne grem na proteste. Ne prenesem tega hrupa. In ne bom hodila k tabornikom. Ne maram velikih skupin. Pa ne rabim nič novega za obleč. Ne bi šla v shopping. In ne bi šla v kino s tabo.

Danijel, ta barva za lase ti res paše. Ni se ti treba več barvat.

Jaz se tud ne bom.

Iz žepa vzame švicarski nož in ga vrže v vodo. Nož potone in ustvari kroge na vodi, ki se širijo in vračajo nazaj v center. Čez nekaj časa eden od krogov prinese nazaj papirnato ladjico, na kateri piše »VŠEČKAJ SAMO SEBE«.

EVA (v telefon): Halo? Nono Frane? Pridem zdaj do tebe in peljem psa ven, velja? ...

Imam čas. Sem si ga vzela.

KONEC.